

UCAPAN PERDANA MENTERI SEMASA MENGGULUNG PERBAHASAN MENGUCAP TERIMA-KASIH DI ATAS TITAH DIRAJA DI DEWAN RAKYAT¹, KUALA LUMPUR PADA 17HB MET, 1972

Datuk Yang Dipertua,

Saya sukacita mengambil peluang ini untuk menjawab beberapa pandangan dan teguran yang dibuat oleh Ahli-ahli Yang Berhormat dari pihak pembangkang dalam perbahasan mengucap terima-kasih terhadap titah Diraja.

Ahli Yang Berhormat dari Kota Bharu Hulu,² sebagai Ketua Pembangkang, nampaknya, tidak dapat mengemukakan apa-apa cadangan yang membina atau positif untuk ditimbangkan oleh Kerajaan. Saya nampak Ahli Yang Berhormat itu dengan sengaja telah menyalahafsirkan apa yang disebutkan dalam Rancangan Malaysia Kedua itu.

Kerajaan Perikatan sebagai Kerajaan yang bertanggungjawab, yang praktik dan realist, hanya suka menyebut sesuatu yang difikirkan munasabah dan boleh dijayakan. Kita membuat anggaran 30% dari aktiviti-aktiviti perdagangan dan perusahaan dipegang oleh orang-orang Melayu dan lain-lain Bumiputra dalam masa dua puluh tahun ialah kerana ini angka yang munasabah. Kita telah menyatakan ini adalah sekurang-kurangnya yang kita cadangkan. Kalau kita boleh buat lebih dari itu, sangatlah elok. Kita berkehendakkan angka 30% ini untuk memberi gambaran kepada orang-orang Melayu bahawa mereka itu ada mempunyai bahagian yang berpatutan dalam lapangan perusahaan dan perniagaan.

Sungguhpun kita katakan tujuan kita menjalankan dasar ini ialah untuk mencapai perpaduan akan tetapi ini tidak bermakna kita terpaksa menunggu sehingga rancangan ini telah sempurna barulah perpaduan rakyat akan tercapai. Yang kita maksudkan ialah rancangan ini berjalan beransur-ansur dari setahun ke setahun dan sambil rancangan itu berjalan, kita harap perasaan rakyat akan berubah dan perasaan persefahaman dan saling mengerti bertumbuh meresap antara satu dengan lain.

¹ Dewan Rakyat ketiga penggal kedua.

² Y.B. Dato Haji Asri bin Haji Muda.

Kita hendaklah faham bahawa tiap-tiap satu benda yang wujud di dunia ini mestilah ada "element of growth" atau proses tumbuh-menumbuh—dari kecil menjadi sederhana dan seterusnya menjadi besar. Begitu jugalah perpaduan di kalangan rakyat—bermula sedikit-sedikit, kemudian bertambah kuat sehingga ia sebenarnya menjadi teguh dan erat dan kita dapat tubuhkan satu bangsa yang kuat dan bersatu padu.

Akan tetapi, Ahli Yang Berhormat itu tidak ada cadangan apa-apa bagaimana cara yang patut kita jalan untuk hendak menguatkan atau hendak menyegerakan tercapainya perpaduan di kalangan rakyat. Kalau beliau fikir dasar yang dijalankan oleh Kerajaan tidak betul atau menepati, apakah rancangan atau program yang lain yang difikirkan dapat dijalankan untuk mencapai matlamat perpaduan itu dengan cara yang lebih lekas dan berkesan?

Datuk Yang Dipertua,

Ahli Yang Berhormat itu berkata bahawa Kerajaan tidak tegas dalam usaha meninggikan Bahasa Malaysia dan penggunaan Bahasa Malaysia di tengah-tengah masyarakat. Beliau berkata kedudukan dan kedaulatan Bahasa Malaysia masih menjadi tanda tanya.

Saya hairan kenapa Ahli Yang Berhormat itu begitu terkebelakang fikirannya. Tentu behau masih ingat tahun 1960/1965 dahulu, pada masa itu kita belum lagi menjadikan Bahasa Malaysia sebagai Bahasa Rasmi yang tunggal. Sekarang Bahasa Malaysia telah menjadi Bahasa Rasmi yang tunggal dengan kuatkuasa undang-undang seperti yang diterangkan dalam Perlembagaan kita. Jadi, masalah kedaulatan dan kedudukan Bahasa Malaysia tidaklah timbul lagi.

Dalam majlis Dewan Rakyat ini pun, Ahli-ahli Yang Berhormat tidak boleh bercakap Bahasa Inggeris melainkan dengan izin Tuan Speaker. Jadi, Kerajaan telah memberi kedudukan kepada Bahasa Malaysia di tempat yang sebenar dan memberi kedaulatan sebagai Bahasa Kebangsaan dan Bahasa Rasmi yang tunggal di negara kita. Saya tidak faham apakah lagi yang hendak dilaunglaungkan oleh Ahli Yang Berhormat itu. Saya tidak faham apakah tujuan hendak diadakan kempen Bulan Bahasa kerana apa yang dicita-cita itu telah pun wujud dan ada terletak di tempat yang sewajarnya.

Perkara yang mustahak diusahakan sekarang ialah memperkayakan Bahasa Kebangsaan kita itu supaya dapat digunakan dengan sepenuhnya dalam semua lapangan perusahaan dan pelajaran. Begitu juga kita patut mengadakan buku-buku dengan lebih banyak lagi dalam Bahasa Kebangsaan supaya dengan itu lebih ramai lagi rakyat di negara kita dapat mengetahui dengan mendalam dan menggunakan dengan sepenuhnya Bahasa Kebangsaan kita itu. Saya fikir tidak ada perkara yang Kerajaan hendak tegaskan dalam perkara Bahasa Kebangsaan ini kerana kita telah tegaskan perkara ini dengan kuatkuasa undang-undang dan Perlembagaan.

Ahli Yang Berhormat itu ada menyebut berkenaan masalah pelajaran dan katanya pelajaran tinggi dalam lapangan sains dan teknologi dan lain-lainnya tidak memberi faedah jika tidak ada nilai yang sempurna. Ahli Yang Berhormat itu berkehendakkan supaya dasar pelajaran disemak semula untuk diberi penilaian.

Di sini pun, saya tidak faham apa yang dimaksudkan oleh beliau itu. Tujuan kita mengadakan kemudahan-kemudahan pelajaran ialah kerana hendak memberikan latihan kepada anak-anak muda kita supaya menjadi warganegara yang berguna yang boleh menjalankan tanggungjawab mereka dengan sempurna.

Beliau juga ada menyebut berkenaan Universiti Islam. Saya suka menegaskan di sini Kerajaan tidak menolak cadangan menubuhkan Universiti Islam bahkan Kerajaan telah menerima dasar bagi mengadakan pelajaran dalam lapangan agama sehingga ke peringkat Universiti. Dengan sebab itu, Kolej Islam telah dijadikan fakulti Pengajian Islam di Universiti Kebangsaan. Ini bermakna mahasiswa-mahasiswa yang suka hendak menumpukan pelajaran dalam lapangan agama boleh mendapat kelulusan atau ijazah dalam lapangan agama yang sama taraf dan mutunya dengan ijazah-ijazah yang lain.

Akan tetapi, masalah yang dihadapi oleh Kerajaan ialah keutamaan atau priority bagi memenuhi kehendak-kehendak Kebangsaan kita. Kita mempunyai kelengkapan termasuk orang-orang yang berkelayakan bagi menjadi professor-professor dan pensyarah-pensyarah serta pentadbir-pentadbir di Universiti yang terhad.

Kerajaan suka hendak mengetahui apakah sebenarnya dikehendaki dari Universiti Islam itu. Adakah Universiti Islam itu hendak memberi pelajaran dalam lapangan agama semata-mata atau adakah Universiti Islam itu hendak mengajar juga ilmu-ilmu seperti Sains, Teknologi dan Sastera dan juga pelajaran-pelajaran yang lain seperti di Universiti Azhar di Cairo dan Universiti-universiti lain di negara-negara Islam? Kalau maksud hendak diadakan sebuah Universiti sama seperti Universiti Azhar di Cairo itu, tidakkah Universiti Kebangsaan boleh memenuhi kehendak-kehendak itu?

Kerajaan berpendapat mustahak dan perlu diberi didikan dalam lapangan agama kepada anak-anak kita dari mula mereka masuk sekolah sehingga ke sekolah tinggi dan terus ke Universiti. Dengan sebab itu, Kerajaan telah menjadikan Kolej Islam itu sebagai bahagian dari Fakulti Pengajian Islam dalam Universiti Kebangsaan.

Akan tetapi, sambil mempelajari hal-hal agama, anak-anak kita hendaklah juga diberi pelajaran dalam lapangan-lapangan lain supaya mereka itu boleh menjadi rakyat yang berguna, yang boleh menjalankan kehidupan mereka bukan saja untuk akhirat bahkan untuk dunia juga.

Pada pandangan Kerajaan, untuk sementara ini, dengan adanya Fakulti Pengajian Islam di Universiti Kebangsaan, dan juga Jabatan Pengajian Islam di Universiti Malaya itu adalah memadai dengan kehendak pada masa ini, kerana di Fakulti Pengajian Islam ini mahasiswa-mahasiswa yang hendak mengambil kelulusan dalam lapangan Theology atau agama boleh mengambil kelulusan itu dan dengan ini bolehlah menepati kehendak-kehendak kita iaitu mengadakan pensyarah-pensyarah, ketua-ketua agama, guru-guru agama dan lain-lain lagi yang mempunyai pelajaran tinggi.

Di samping itu, kita mestilah mengutamakan juga pelajaran dalam lapangan yang lain—lapangan kemajuan dunia supaya orang-orang Islam dapat mengambil bahagian yang sempurna dalam kemajuan negaranya sendiri. Sambil itu mereka mempunyai ilmu pengetahuan dalam lapangan agama untuk bekalan mereka di akhirat dan, seperti saya terangkan tadi, kalau mereka hendak specialise dalam lapangan agama, mereka boleh mengambil ijazaji dalam lapangan agama.

Saya suka menegaskan bahawa Kerajaan terpaksa menentukan priority atau keutamaan. Kita sekarang terpaksa melengkapkan Universiti Kebangsaan dengan mengadakan pensyarah-pensyarah, guru-guru, professor-professor yang secukupnya. Jadi, perkara ini pun belum kita sempurnakan. Kalau kita hendak adakan satu lagi Universiti yang mempunyai tujuan yang sama, tentulah perkara ini kita tidak dapat sempurnakan pada masa ini.

Akan tetapi, kalau tujuannya hendak mengadakan Universiti Islam semata-mata untuk mengajar hal-hal ugama, dan tidak hal-hal ilmu pengetahuan yang lain, ini adalah masalah yang baru. Kerajaan berpendapat perkara yang penting sekarang ialah kita mesti melaksanakan kehendak-kehendak kebangsaan rakyat kita iaitu memberi pelajaran dalam Bahasa Kebangsaan dalam ilmu-ilmu yang dikehendaki untuk mereka itu menjadi rakyat yang maju dan moden sambil menjunjung tinggi ilmu pengetahuan dalam lapangan ugama untuk membuat ibadat kepada Tuhan. Universiti Kebangsaan adalah menepati kehendak ini dan tidak lama lagi saya harap Universiti Malaya, dengan menggunakan Bahasa Malaysia sepenuhnya akan dapat juga menepati kehendak-kehendak ini.

Jadi, saya harap janganlah rakyat dikelirukan lagi tentang hal ini. Bila tiba masanya kita fikir perlu mengadakan satu Universiti khas untuk mempelajari hal-hal ugama, ini bolehlah kita timbangkan tetapi tidak ada suatu negara Islam pun yang saya tahu mempunyai Universiti khas untuk memberi pelajaran dalam hal ugama saja, bahkan semua Universiti di negara-negara Islam memberikan pelajaran dalam berbagai cawangan ilmu termasuklah Theology atau ugama sebagai satu cawangan untuk dipelajari oleh mahasiswa-mahasiswa. Inilah cara yang kita jalankan pada masa ini.

Datuk Yang Dipertua,

Saya fikir dalam menjalankan dasar Kerajaan, mustahaklah kita mengetahui haluan yang kita hendak tuju dan janganlah kita semata-mata bercakap, main sentimen yang boleh mengelirukan rakyat dan memberi bayangan-bayangan sahaja kepada rakyat.

Kita berkehendakkan orang-orang Islam menjadi warganegara yang berguna, maju dan boleh berfikir serta boleh mengambil bahagian yang sempurna dalam kemajuan negara, sambil menjalankan hukum-hukum Allah untuk bekalan akhirat. Inilah dasar

Kerajaan Perikatan dan tujuan Kerajaan Perikatan. Kalau tujuan Parti PAS hendak memberi ilmu kepada rakyat semata-mata untuk bekalan akhirat, itu saya kata adalah berlainan dan berbeza antara Kerajaan Perikatan dengan Parti PAS dan ini bukanlah menepati hasrat rakyat yang sebenarnya dan tidak menepati ajaran-ajaran Islam yang sebenarnya.

Ahli Yang Berhormat dari Batu³ menuduh bahawa "rakyat bukan Bumiputra dibeza-bezakan dalam peluang-peluang pekerjaan dengan Kerajaan dan juga pihak swasta. Beliau men cadangkan oleh kerana rakyat bukan Bumiputra terdiri dari 43.2% dari jumlah penduduk negara ini, peluang-peluang pekerjaan dengan Kerajaan dan pihak swasta hendaklah seboleh-bolehnya mengikut peratus rakyat bukan Bumiputra itu."

Tuduhan Ahli Yang Berhormat itu sangat berat dan tidak berasas. Tidak ada perbezaan samasekali dalam mengambil pekerja-pekerja untuk perkhidmatan awam. Tiap-tiap seorang rakyat Malaysia mempunyai peluang yang sama untuk mendapat pekerjaan dengan Kerajaan kecuali dalam beberapa perkhidmatan yang dikenakan quota. Sebenarnya, kalau dilihat perangkaan untuk seluruh perkhidmatan awam, kita dapati bahawa kedudukan orang-orang Melayu adalah sebaliknya dari apa yang dituduh oleh Ahli Yang Berhormat itu.

Di dalam pembahagian tenaga rakyat terlatih bagi perkhidmatan Bahagian Satu Kerajaan, jelas didapati keadaan tidak seimbang di antara pegawai-pegawai keturunan Melayu dan pegawai-pegawai bukan Melayu.

Pada tahun 1969, daripada 3,741 jawatan yang dipenuhi, pegawai-pegawai Melayu memenuhi 1,442 jawatan, iaitu 38.53%, manakala 2,801 jawatan atau 61.47% diisi oleh pegawai-pegawai bukan Melayu.

Keadaan tidak seimbang ini agak lebih buruk lagi bagi perkhidmatan-perkhidmatan teknikal dan professional. Kedudukan pegawai-pegawai keturunan Melayu dalam perkhidmatan-perkhidmatan jenis ini sangatlah menyedihkan seperti dalam perkhidmatan perubatan (6.4% sahaja Melayu), pergigian (11.7%), ahli kimia ubat (16.9%) akauntan (11.8%), haiwan (28.1%), pertanian (32.8%), jurutera mekanik (16.3%), jurutera awam (9.4%), jurutera

³ Y.B. Dr. Tan Chee Khoon.

letrik (16.4%), kajibumi (4.8%), laut (10%), hasil dalam negeri (15.5%) dan perangkaan (4.8%). Di setengah-setengah perkhidmatan pula seperti kajicuaca, kimia, muflis, amanah raya, penerbangan awam, tidak terdapat langsung pegawai-pegawai keturunan Melayu.

Di mana quota tidak diadakan, ada kalanya pegawai-pegawai Melayu tidak ada langsung dan di mana quota-quota dikenakan, bilangan pegawai-pegawai Melayu bukan saja tidak mencukupi tetapi lebih rendah bilangannya dibandingkan dengan pegawai-pegawai bukan Melayu.

Keadaan tidak seimbang juga didapati di kalangan guru-guru berijazah kepujian dan am, yang boleh mengajar mata-mata pelajaran sains dan hisab di sekolah-sekolah aliran Melayu dan aliran Inggeris.

Daripada 260 (Hisab tujuh puluh, Fizik lima puluh dua, Kimia enam puluh, Kajihayat empat puluh lapan dan Sains-sains lain tiga puluh) guru-guru berijazah kepujian yang boleh mengajar mata-mata pelajaran sains dan hisab, hanya empat puluh tujuh orang (Hisab sembilan belas, Fizik lapan, Kimia tujuh, Kajihayat enam, dan Sains-sains lain tujuh) ditempatkan di sekolah-sekolah aliran Melayu, manakala 213 orang lagi (Hisab lima puluh satu, Fizik empat puluh empat, Kimia lima puluh tiga, Kajihayat empat puluh dua dan Sains-sains lain dua puluh tiga) ditempatkan di sekolah-sekolah aliran Inggeris. Ini secara langsung mengakibatkan perbezaan tekanan mata pelajaran di antara kedua-dua aliran. Anak-anak bukan Bumiputra adalah mempunyai lebih luas peluang dan harapan bagi mengikuti mata-mata pelajaran sains dan hisab daripada sekolah-sekolah aliran Melayu.

Di lapangan swasta, ternyata sekali kurangnya pekerja-pekerja Melayu yang mahir. Dasar Kerajaan mengenai pekerjaan ialah supaya mencerminkan keadaan penduduk-penduduk yang berbilang bangsa di negara kita pada setiap tingkatan kemahiran dan juga dalam semua sektor ekonomi negara.

Pada amnya, dasar ini hanya dijalankan oleh setengah-setengah industri dalam mana Kerajaan memberikan bantuan ataupun mendapat kebenaran dari Kerajaan, umpamanya menerusi galakan-galakan taraf perintis, Employment Restrictions Act dan Immigration Act. Dalam pada itu pun, banyak kelonggaran yang diberikan dalam melaksanakan undang-undang tersebut.

Dalam industri taraf perintis, keadaan tak seimbang pada tingkatan professional, managerial dan teknikal, masih luas. Dalam lain-lain sektor ekonomi seperti pembenaan dan perlombongan, amalan yang berlaku sekarang, sepertimana Ahli Yang Berhormat itu sendiri maklum, masih berupa "closed-shop".

Seterusnya dalam industri yang bukan bertaraf perintis, Kerajaan tidak ada kuasa undang-undang untuk mengawal atau menguat-kuasakan dasar pekerjaan Kerajaan kecuali dengan cara pujuk atau desakan halus. Pada amnya aliran semua sektor ekonomi menunjukkan bahawa semakin kecil sesuatu perusahaan itu makin nyata hakikat personal ownership perusahaan itu.

Ahli Yang Berhormat dari Dato Kramat⁴ membuat tuduhan antara lain-lain bahawa peluang pekerjaan dalam jawatan Kerajaan tidak diukur pada kecekapan seseorang tetapi menurut dasar perkauman. Beliau juga menuduh kecekapan perkhidmatan awam merosot serta adanya perbuatan memeras kakitangan dan melakukan kenaikan pangkat menurut sentimen perkauman dan pandang bulu atau nepotism.

Saya ingin menegaskan dalam Dewan yang mulia ini bahawa peluang pekerjaan adalah terbuka kepada semua rakyat Malaysia. Dalam perkhidmatan awam, pengambilan pegawai dan kakitangan adalah mengikut syarat-syarat dan peraturan perkhidmatan serta dikendalikan oleh Suruhanjaya Perkhidmatan Awam yang bebas. Terdahulu dari ini saya telah menyebut orang-orang Melayu/Bumiputra amat tinggi dalam urban sektor dan tidak seimbang dengan bilangan penduduk-penduduk urban Melayu. Lagi pula, saya ada bukti bahawa ramai belia-belua Melayu yang tamat latihan dari sekolah-sekolah vocational dan sebahagiannya tidak mendapat pekerjaan sebagaimana patutnya. Oleh itu, Kerajaan merasa perlu mengadakan langkah-langkah khas menyelaraskan usaha-usaha supaya menjamin belia-belua yang diberi latihan itu mendapat pekerjaan di bidang swasta.

Saya telah berkali-kali menegaskan bahawa kenaikan pangkat dalam perkhidmatan awam berdasarkan kelayakan dan kecekapan. Hanya apabila kedua-dua calon didapati sama-sama layak dan cekap maka keputusan diberi pada yang lebih kanan.

⁴ Y.B. Encik V. David.

Saya anggap tuduhan Ahli Yang Berhormat tentang adanya sentimen perkauman dan nepotism itu amat keterlaluan dan tidak berasas sama sekah. Bahkan kata-kata seperti itu adalah bahaya dan saya suka mengingatkan Ahli itu supaya berhati-hati di masa hadapan.

Mengenai teguran beliau bahawa sidang Parlimen hanya berupa "window dressing" untuk Kerajaan Perikatan, saya suka menyatakan bahawa Ahli-ahli Pembangkang suka benar bercakap seperti itu oleh kerana mereka tidak dapat memaksakan pendapat mereka kepada Dewan ini dan tidak mendapat sokongan dari rakyat. Bila mereka mendapat kuasa menerusi proses demokrasi, mereka sebaliknya merosakkan demokrasi kerana sebenarnya mereka hanya percaya pada prinsip-prinsip demokrasi di bibir mulut sahaja.

Ahli Yang Berhormat dari Bukit Bintang⁵ bertanya tentang tindakan-tindakan yang diambil oleh Kerajaan untuk mendapatkan kerjasama dari kakitangan-kakitangannya. Beliau mendakwa tidak ada jalan keluar untuk mencapai penyelesaian yang adil dan memuaskan serta menuduh yang Kerajaan tidak mahu merundingkan fantastic anomalies yang ditimbulkan oleh Suruhanjaya Suffian.

Untuk pengetahuan Ahli Yang Berhormat itu, Kerajaan baru saja mengkaji semula jentera perundingan untuk seluruh kakitangan perkhidmatan Kerajaan. Kita semua tahu Majlis Whitley di masa lepas tidak berjalan dengan memuaskan bahkan pada hemat saya boleh mengancam industrial peace dalam negara. Masa itu tidak ada dasar yang tegas mengenai upah dan kerana itu setiap tuntutan yang dikemukakan semata-mata untuk menaikkan gaji. Perundingan-perundingan berjalan berlarut-larutan dan oleh kerana pertimbangan mengenai tuntutan gaji untuk sesuatu perkhidmatan dibuat secara *ad hoc* maka ini menimbulkan anomalies dalam perkhidmatan lain yang berkaitan.

Pada lazimnya, perwakilan staff side dimonopoli oleh Kesatuan yang besar-besar sahaja yang bergabung dengan CUEPACS.

Dari pengalaman masa lalu, hanya tuntutan Union besar-besar saja yang sampai kepada Majlis Whitley Kebangsaan dan biasanya berjaya. Sedangkan tuntutan union yang kecil tidak berpeluang mendapatkan pertimbangan Whitley Council.

⁵ Y.B, Encik Yeoh Teck Chye,

Oleh itu, sebagai langkah menyelesaikan kesulitan-kesulitan ini, Kerajaan telah pun mencadangkan satu cara procedure yang adil dan saya fikir memuaskan semua pihak, yang membolehkan pertimbangan pada bila-bila masa mustahak untuk menyemak tingkatan gaji dan juga syarat-syarat serta peraturan perkhidmatan dalam Kerajaan dan badan-badan berkanun.

Ahli Yang Berhormat dari Bangsar⁶ telah mencabar Kerajaan supaya membuat kenyataan tegas bagi membetulkan keadaan yang tidak seimbang di mana orang-orang bukan Melayu juga merasa terbahagi berpelang-pelang menurut jenis pekerjaan iaitu menjadi penjaja-penjaja, pekedai-pekedai, pedagang-pedagang kecil dan pengarah bank. Ahli Yang Berhormat itu meminta sekurang-kurangnya 30% dari pembangunan tanah diberi kepada orang-orang Bukan Melayu untuk menolak sangkaan bahawa orang Cina dan India hanya terdapat di bandar dan ladang-ladang getah saja.

Kerajaan telah menyatakan dengan jelas dalam Rancangan Malaysia Kedua hasratnya hendak menghapuskan kemiskinan dengan tidak mengira bangsa dan menyusun semula masyarakat bagi mengatasi keadaan berpelang-pelang menurut pekerjaan dan tempat tinggal masing-masing. Bagi mencapai matlamat serampang dua mata ini, Kerajaan sudah pun mengatur langkah-langkah strategi menurut keutamaan yang ditentukan.

Pada masa ini bandingan jumlah orang-orang Melayu dan Bumiputra dalam traditional rural sector amat tinggi iaitu 74%. Di sinilah terdapat rakyat yang miskin dan daif dengan pendapatan yang amat rendah berbanding dengan pekerja-pekerja urban sector. Lebih kurang 43% orang-orang bukan Melayu berada dalam urban sector berbanding dengan 16% orang Melayu, sedangkan pendapatan modern urban level pukul rata \$4,885 iaitu 400 kali ganda pendapatan traditional rural sector.

Bukanlah menjadi dasar Kerajaan menyusun semula masyarakat semata-mata menurut sukahati bahkan dengan tujuan dan maksud yang tertentu.

Maka itu apa yang dicadangkan oleh Ahli Yang Berhormat supaya dibuat inter-sectoral change adalah satu langkah yang mundur dan tidak mungkin diterima oleh rakyat yang dikatakan oleh Ahli itu kerana cadangan ini bermakna akan menurunkan

6 Y.B. Encik Goh Hock Guan.

pendapatan orang-orang bukan Melayu. Sebaliknya, dasar Kerajaan ialah menempatkan semula rakyat kedua-dua sektor ini supaya menjamin pembahagian pendapatan yang lebih adil dan saksama.

Mengenai dasar pembukaan tanah, saya ingin menegaskan tidak ada perbezaan menurut bangsa. Pelaksanaan dasar ini dapat dibuktikan dengan statistik yang jelas menunjukkan kedudukan hakmilik yang tidak seimbang terutama mengenai perusahaan tanaman ladang seperti getah, kelapa sawit, kelapa dan teh. Sebagai contoh, dari jumlah keluasan ladang getah (estate), tidak termasuk kebun-kebun kecil (small-holdings) dan ladang-ladang milik asing (foreign-owned estates), orang-orang Melayu/Bumi-putra memiliki 14,081 ekar saja atau (1%) berbanding dengan 726,770 ekar (48%) milik bukan Melayu. Bagaimanapun, untuk pengetahuan Ahli-ahli Yang Berhormat, daripada jumlah lebih kurang 2.6 juta ekar kebun-kebun kecil getah (small-holdings) di negara ini, hanya 50% dimiliki oleh orang-orang Melayu/Bumi-putra, dan ini termasuklah kira-kira 148,000 ekar yang diusahakan oleh L.K.T.P.

Berpegang pada hakikat inilah Kerajaan memandangkan mustahak menjalankan rancangan besar-besaran di bawah FLDA, FELCRA dan sebagainya supaya keadaan tidak seimbang tadi dapat diatasi dengan cara yang adil dan saksama.

Ahli Yang Berhormat dari Padawan⁷ membangkitkan masalah kekurangan pegawai-pegawai yang berpengalaman dan pembangunan yang tidak seimbang di antara Negeri-negeri di Malaysia serta meminta supaya Kerajaan Persekutuan membantu bagi membaiki keadaan tidak seimbang itu dengan mengadakan kemudahan-kemudahan perhubungan serta punca-punca bekalan yang baik seperti yang dinikmati oleh rakyat di Malaysia Barat.

Ahli Yang Berhormat dari Saratok⁸ juga memberi pandangan bahawa dalam melaksanakan projek pembangunan, pertalian atau hubungan politik tidak sepatutnya menjadi faktor utama dan patut diadakan peruntukan wang yang lebih untuk pembangunan.

Saya suka menjelaskan bahawa kekurangan pegawai-pegawai yang terlatih adalah masalah seluruh negara sedangkan penyediaan tenaga pelatih biasanya memakan masa yang agak panjang.

7 Y.B. Encik Stephen Yong Kuet Tze.

8 Y.B. Encik Edmund Langgu anak Saga, P.B.S.J

Di Malaysia Barat sekali pun, Yunit-yunit Perancang dan juga Perbadanan-perbadanan Kemajuan Negeri sedang menghadapi masalah kekurangan tenaga pegawai-pegawai yang mahir.

Memandang kepada kekurangan tenaga pegawai-pegawai di Malaysia Timur, maka Kerajaan baru-baru ini telah pun melonggarkan syarat kelayakan masuk bagi Perkhidmatan Tadbir dan Diplomatik untuk calon-calon dari Malaysia Timur hingga bagi tempoh akhir tahun 1973.

Mengikut perlonggaran syarat kelayakan masuk ini, maka kelayakan masuk ke P.T.D. adalah dilonggarkan kepada kelulusan Ijazah Am dari Universiti Malaya atau lain-lain Universiti yang diiktiraf, menjadikan salah satu kelayakan yang paling rendah untuk lantikan terus ke Perkhidmatan itu.

Kerajaan juga berharap bahawa Kerajaan-kerajaan Negeri di Malaysia Timur, memandangkan kepada kekurangan pegawai-pegawainya sendiri, akan lebih bersedia menerima pegawai-pegawai dari Malaysia Barat berkhidmat di sana bagi mengisi kekosongan-kekosongan mereka buat sementara waktu dan juga untuk membimbing pegawai-pegawai tempatan dalam menjalankan tugas-tugas pembangunan.

Kerajaan juga tidak membezakan usaha memajukan rancangan-rancangan kawasan mengikut fahaman politik. Banyak rancangan-rancangan yang telah ditaja dengan tujuan membangunkan Malaysia Timur. FIDA telah pun menjalankan penyiasatan-penyiasatan yang khas untuk menyelidik "the potentials of economic development" bagi Negeri Sarawak. U.N.D.P. telah juga menjalankan siasatan di atas "forestry resources" di Malaysia Timur. Migration Fund Board telah pun lama tertubuh dengan tujuan menghantar tenaga-tenaga pekerja ke Malaysia Timur. "Infrastructure facilities" seperti memperbaiki lapangan-lapangan terbang dan pelabuhan-pelabuhan sedang giat dilaksanakan sekarang ini.

Pendek kata, pembahagian peruntukan wang sebagaimana yang diperuntukkan di bawah Rancangan Malaysia Kedua, dan juga dengan penyertaan wakil-wakil Kerajaan Negeri Malaysia Timur dalam Jawatankuasa Perancang Pembangunan Negara merupakan bukti-bukti yang nyata bahawa Kerajaan Pusat tidak berniat hendak membelakangkan kemajuan Malaysia Timur.

Saya rasa perlu menegaskan bahawa matlamat Kerajaan ialah hendak memajukan pembangunan kawasan-kawasan yang belum lagi dibuka supaya sejajar dengan aliran perkembangan ekonomi negara pada keseluruhannya.

Datuk Yang Dipertua,

Sekarang saya suka berpaling kepada dasar luar negeri. Di sini saya mohon izin untuk bercakap dalam Bahasa Inggeris kerana masalah ini penting bukan saja kepada penduduk-penduduk di negara kita bahkan lebih-lebih lagi kepada dunia luar. Dengan sebab itu, saya suka perkara yang saya hendak terangkan ini dapat difahami oleh pemberita-pemberita luar negeri dengan jelas dan tidaklah timbul silap faham atas perkara ini.

Datuk Yang Dipertua,

From the questions and statements regarding the Straits of Malacca which have been made in this House, in particular by the Honourable Member for Bangsar and the Honourable Member for Batu, it appears that certain members of the Opposition regard our assertion of our sovereign rights in the Straits as provocative, making too much fuss and indulging in cold war issues.

It is said that everything has been fine and we are only making difficulties for ourselves. I must say that I am surprised at this attitude. The Honourable Member for Batu last Friday even asserted that it is internationally recognised that "one can claim 3 miles"—an assertion which I am afraid serves only to reveal his ignorance of the current state of international law and practice on this question. Indeed, I am surprised to hear this and other assertions from certain members on the opposite Benches, which one would expect from representatives of the great maritime powers rather than those of developing countries which are asserting their sovereign rights over their territorial waters. Be that as it may, it is a fact that following from the Emergency (Territorial Waters) Ordinance 1969, Malaysia has extended her territorial waters to twelve miles.

Now, certain consequences have followed as a result of this, specifically in relation to the Straits of Malacca, and certain Honourable Members of the opposite side seem to have got unnecessarily excited. As a result of our own law, the portion of the Straits of Malacca which falls within the twelve mile limit or the

agreed meridian line with Indonesia (in parts of the Straits which are less than twenty four miles wide because Indonesia also has extended her territorial seas to twelve miles) is Malaysian territorial waters, over which we must maintain sovereignty and jurisdiction.

In this connection, I have stated repeatedly that while we cannot accept the internationalisation of the Straits of Malacca, because this is an infringement of our sovereignty, Malaysia recognises and guarantees that the Straits will be open to international shipping without discrimination in accordance with the principles of innocent passage.

We are in consultation with Indonesia, as the other littoral State on the Straits of Malacca, on this question with a view to reaching agreement on the question of safety and patrol of the Straits. In particular, we are concerned about the passage of tankers of more than 200 thousand tons as they constitute a danger particularly through the more shallow parts of the Straits. The dangers of pollution of the waters of the Straits and of any collision are very serious problems for us as they affect the livelihood of large numbers of our people including the supply of fish which is an important element in the diet especially for those in the low-income group.

Datuk Yang Dipertua,

The war in Vietnam is probably the most bitter and harrowing in the whole history of human conflict and our heart-felt sympathies go to the people of Vietnam who have had to endure so much suffering for so long. The current situation in Vietnam with intensified fighting in the South and the US air and naval action in the North is extremely serious and one fraught with dangerous and incalculable consequences. We are deeply concerned with these developments but this is a war, and as such, it would be fruitless to condemn or to support any particular action which does not take into account the totality of the conflict and which does not assist in resolving the conflict but which can only prejudice any future role which we may be capable of playing.

Over the years, the Malaysian Government has expressed our belief that there can be no military solution to the conflict, and that there must be negotiations for a peaceful settlement with the objective of ensuring that the people of Vietnam will be free to

decide their own future for themselves without any external interference and that they will be able to live at peace with their neighbours in Indo-China and with all other States.

In the current situation, when so much attention has been focussed on the American military action which was announced by President Nixon in his statement of 8th May, it is easy to lose sight of the proposals contained in the same statement regarding a ceasefire, the release of prisoners of war and the withdrawal of US troops from Vietnam. I am not suggesting that the solution to the Vietnam conflict lies specifically in these proposals. I am aware from the public statements of the North Vietnamese authorities, of their difficulties with regard to these proposals. In any event, any one who has followed the long history of the negotiations in Paris will be aware of the difficulties and objections which each proposal has raised, whether it is the earlier US 8-Point or Hanoi 7-Point or the P R G 9-Point. No one, therefore, can be sanguine about the prospects for any particular proposal. But, I believe that in the extremely dangerous area which now pertains, every ray of hope must be further explored and it is important therefore that these suggestions for a negotiated settlement indicated in the President Nixon's speech, and also the proposals which have been put at the Conference Table in Paris, should be explored further with all care and urgency.

The situation in Vietnam today, in which there is every possibility of a confrontation of the super-powers, underlines once more that our policy of neutralisation to ensure the sovereignty and territorial integrity of all States in the area, is both correct and timely. It is my earnest hope that, as the dust of conflict finally settles in Indo-China, there will emerge in Indo-China as in the rest of Southeast Asia an era of true peace and neutrality in which we may pursue our policies for the betterment and welfare of our peoples in fruitful co-operation with our neighbours and all other States.

In working for the realisation of our objectives, Malaysia will steadfastly follow a neutral foreign policy that looks to the future that we aspire while at the same time safeguarding our security and integrity in the situation as it obtains today.

Datuk Yang Dipertua,

I turn next to our policy of neutralization, about which the Honourable Member of Bangsar spoke in a statement which was more remarkable for its length than for its clarity.

The Honourable Member and the Party he represents must really decide where they stand on this issue. In his statement, the Honourable Member asks rhetorically whether neutralization would ensure our security and he then answers himself with great flourish in the negative. But, lest this represents too definite statement of policy, he immediately qualifies himself and goes on to show his confusion further by saying that Malaysia can expound any foreign policy we want, but it is the super powers who call, and will continue, to call, the tune.

We should perhaps conclude from this defeatist attitude that he advocates that we should not bother to do anything at all. Really the Honourable Member and his Party must do a little better than this. It is no use playing safe by trying to be on both sides of the issue at the same time and expect to be respected. It is no use repeating ideas which this Government has stated for a long time already, as if he is advancing any new thoughts and then expect to be taken seriously.

I have always stated that our neutralization policy is only possible in the context of domestic viability and strength, of regional peace and regional co-operation, in which ASEAN has a pivotal role to play. The Honourable Member for Bangsar must not expect us to be too impressed by his repetition of these ideas which have long been expressed by the Government as if he was bringing to us some new and fresh thoughts.

The policy of neutralization which we have advocated for some time now has made definite progress in the last year. Malaysia has shown that we are serious about it and that it is a practical and workable policy. We have shown also that we have thought this policy through and we are aware of the pitfalls and dangers ahead and the threats which face many countries in this area, and that we have some clear ideas of the steps which need be taken to bring about the realization of our objective of a peaceful and neutral Southeast Asia that is no longer the battle ground for the conflicts of the super powers. We have made progress as the Kuala Lumpur Declaration of last November and the reaction of other countries in Southeast Asia as well as those elsewhere have shown.

We are also encouraged by current developments affecting the relation between super powers where their actions and statements of late would appear to argue very strongly for a convergence of their interests in Southeast Asia which would make it conducive for neutralization to come about. The statement by China and the United States contained in the Shanghai Communique renouncing ambitions of a hegemony and the creation of spheres of influence is particularly pertinent in this respect. I can therefore say that we are making a fair measure of progress towards the realization of our objective of the neutralization of Southeast Asia.

I am afraid that foreign policy requires more patience, care and adroitness than the Honourable Member for Bangsar and his Party seem to realise. We have to proceed with a sharp awareness both of our long-term objectives and of the immediate threats and dangers. Our foreign policy therefore must be such as to bring about the realisation of our objective of a neutral Southeast Asia and, at the same time, protect our immediate interests and safeguard our integrity and sovereignty. We must, therefore, make our foreign policy decisions—and foreign policy, I need hardly add, consists of decisions on individual issues as they come up, not of generalised statements which we have heard in this House—within the broad framework of our long-term objectives and of our immediate interests and concerns. We have to see to it that our decisions facilitate the realisation of our objectives or at least not hinder them and also that they do not endanger our immediate safety and security. Malaysia will, therefore, steadily and steadfastly pursue a policy which looks to the future and which is at the same time firmly rooted in the realities of the present.